

ЕМИЛ КОРАЛОВ

КАК СЕ РАСТЕ БЪРЗО

chitanka.info

С нощи късно доведоха Илко на гости при леля му в Стара Загора да види града. На сутринта той викна:

— Бабо, ха да го видя!

— Леля ти е в завода. Като се върне, ще те разведе.

— Не ща да чакам!

— Не щеш да чакаш, ама не си порасъл сам да обикаляш. Сега, дорде още имаме дворче иди поиграй. Че както е тръгнало, и нашата къща ще я съборят. Искат целия град да стане нов. Какво ще правим с този нов град, като името му е Стара Загора, не знам.

— Ще го нарекат Нова Загора, бабо!

— Има си вече Нова Загора със стари къщи. Но сега чувам и там имало много нови. Само да не излизаш на пътя, че шофьорите карат лудо.

Излезе Илко на двора, ама оградата по-висока от него. Дигна се на пръсти — пак нищо не вижда. А бабиното петле, уж е по-малко, подхвръкна и ето го на върха на стобора. Гребенът му грейна ален-пламен на слънцето. И обичките му светнаха, та се вижда през тях, а очите му блъскат ту като зелени, ту като жълти камъчета. И хем светят, хем насмешливо подмигват на Илко. Ядоса се той, избута едно сандъче до оградата и стъпи върху него. Каква висока къща са дигнали насреща!

— Ей, лешник, какво надничаш? — присмя му се съседчето.

— Броя колко реда прозорци има новата къща.

— Осем реда, осем етажа! Не е като вашите колиби!

— И на село няма вече колиби. Имаме на четири ката!

— Четири! А ние имаме къщи на четири найсет!

— Лъжеш! Къде е тая къща?

— Мини на тъй, после на инак, пак на тъй, ха надясно и ще я намериш. Като речеш да видиш комините ѝ, шапката ти пада!

Изчезна в новата постройка съседчето, а Илко дълго се оглежда и мисли. После излезе пред портичката. Улицата права, широка. Няма да се загуби. И все по плочника ще върви. Свърна Илко на тъй, после на инак, пак на тъй, ха надясно, а къщата я няма. А като рече да се върне, съвсем се обърка. Всички улици прави като опънат конец и си приличат. Ами сега? Гледа, тича, па ревна. Един чичко милиционер му рече:

— Какъв си голям, пък плачеш!

— Не съм голям! И къщата я няма.

— Коя къща?

— Голямата. Заради нея загубих бабината.

— А тя де е? Улица, номер?

— Не зная. Насреща строят къща на осем ката.

— Ex, другарче, колко къщи има вече в нашия град на осем етажа!

— На тази отгоре се веят кърпи!

— Виж, по даровете ще я намерим.

И я намериха. А съседчето, като видя, че милиционер довежда Илко, преви се от смях.

— Ти си се загубил, бре!

— Не съм! — отвърна Илко. — Високата къща я няма! Но като порасна, ще я намеря! — закани се той!

— Ще чакаш да растеш! Я ела горе, на терасата на тая, новата!

Оттам ще я видиш.

Най-напред Илко се дърпаше, ама после тръгна със съседчето. Стъпалата на стълбата, посипани с вар, нямаха брой. Излязоха високо, високо, до самото слънце. Главата му се замая. Ама пък какво видя! Град, по-хубав от кино! Комините на заводите — набучени като грамадни моливи. По булевардите хората пълзят мънички като мравки. Ето я най-високата къща. С широки прозорци. Бре, наистина на четириинайсет етажа! Сам ги преброя.

Не му се слизаше, но съседчето имаше подир обед пионерски сбор и Илко трябваше да се върне при баба си.

— Де беше? Изпотрепах се да те търся!

— Пораснах, бабо! Видях сам целия град!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.